

„АЗ ТВОРЯ НОВО НЕБЕ И НОВА ЗЕМЯ“

Протоерей Андрей Ткачев

За обикновения човек е съвършено естествено да очаква от Новата година „ново щастие“, без ни най-малко да го обвърже с необходимостта да стане самият той Нов човек. А ако само постави начало на промяната на своя живот, то и неговото личностно обновяване няма да се забави.

Макар Еклисиаст достатъчно унило, но и убедително да твърди, че „няма нищо ново под слънцето“, то пророците казват друго. Свети пророк Иеремия заявява:

„Ето, настъпват дни, казва Господ, и ще

склуча с дома Израилев и с дома Иудин нов завет“ (Иер.31:31). А Иезекиил говори: „И ще им дам едно сърце, ще вложа в тях нов дух, ще взема из тялото им каменното сърце и ще им дам сърце от плът“ (Иез. 11:19).

Обновата на сърцето е нещо насъщно необходимо! Защото обичайното, изсъхващо от униние и раздирано от страсти сърце, е източник на всички

страдания. И трябва да се обновяваме, но не като сменяме гардероба си или местата за почивка, но вътре в нас, дълбоко - в самото ни сърце. И когато това започне да се случва, тогава можем да признаем настъпването на действително Ново време и Нова година.

Жилището на Бога с човеците, което е изобразил свети евангелист Йоан в Откровението (21:2), се нарича Нов Иерусалим, в който не можем да влезем необновени! И имаме главното средство за това – Евхаристията, Чашата на Новия Завет, както е казано: „тая чаша е новият завет с Моята кръв, която за вас се пролива“ (Лука 22:20).

Така че към хронологичните промени можем да се отнесем с известна хладност, като към стълб, отбелязващ километри. Цифрите от календара са нищо, ако не се извършва вътрешна личностна обнова или дори нямаме очакване за такава.

За новите хора Бог е приготвил Нова реалност, която толкова превъзхожда всичко известно и обичайно, че с нищо не може да бъде сравнена.

„Защото ето, Аз творя ново небе и нова земя и предишните няма вече да се споменуват, нито наум ще дойдат“ (Ис.65:17)!

Превод от руски език: Валя Марчелова

БЪРЗАЙ ДА ПРАВИШ ДОБРО!

Архиепископ Йоан (Шаховски)

Бедата на човек е в това, че постоянно бърза, но бърза суетно и безплодно. Човек преобръща планини със своята енергия, вдига и разрушава цели градове в кратки срокове. Но, ако се вгледаме в енергията му и погледнем последствията от нея, ще видим, че в резултат доброто в света не се

увеличава. А което не води до по-добро, то е безплодно! Дори унищожаването на злото е безплодно, защото не е проява на добро и не принася добри плодове.

Животът на хората в света е забързан и става все по-задъхан- всички се боят да не закъснеят, да не

изостанат, да не изпуснат някого или нещо, да не свършат нещо... По въздух, вода и земя и превозните средства бързат заедно с хората, но от това те не стават по-щастливи- даже обратно, разпада се дори още останалото на земята благополучие.

Дяволското препускане, припряност влезе в света и тайната на това ни открива самото Слово Божие в 12 глава от Апокалипсиса: „И чух на небето висок глас да говори: сега настана спасението и силата, и царството на нашия Бог, и властта на Неговия престол, понеже е свален клеветникът на братята ни, който ги клеветеше пред нашия Бог денем и нощем. Те го победиха с кръвта на Агнеца и със словото на своето свидетелство, и не милееха за душата си дори до смърт. Затова веселете се, небеса, и вие, които обитавате в тях! Горко вам, които населявате земята и морето, защото дяволът е слязъл при вас с голям гняв, като знае, че му остава малко време.“ (Откр.12: 10-12).

Чувате ли! На земята и в морето дяволът е изпаднал в голям гняв, знаейки, че не му остава много време! Ето откъде е този неудържим, все по-ускоряващ се кръговрат на нещата, ето откъде е всеобщото бързане и припряност – и в техниката, и в живота; все по-неудържимият бяг на хора и народи.

Скоро ще настъпи краят на царството на сатана. И това е причина за веселие на Небето и на тези хора на земята, които живеят небесен живот. Обреченото, предчувстващо своята гибел зло се мята в света, завихря човечеството, раздува се до последен предел и застава хората, които не носят на челото и в сърцето си кръстния печат на Агнеца Божий, неудържимо да се стремят напред и да ускоряват хода на своя живот. Злото знае, че само в тази безсмислена въртележка на хора и народи, може да разчита да присъедини към своята гибел още част от човечеството. Изтормозените, понесени на всички посоки хора не са способни да мислят и разсъждават за големите и вечни истини, за постигането на които е нужна дори само минута божествено притихване в сърцето, макар и миг свята тишина!

Техниката отдавна е увеличила скоростта на придвижване на хората и на придобиването от тях на земни ценности. От всичко това, като че ли повече време би трябвало да остане за живот на духа?! Но- не! На душата й става все по-трудно и тежко да живее. Материалността на света впряга в своя бяг и душата човешка. И тя загива, защото

няма време за нищо възвишено – всичко се върти, кръжи и ускорява. Каква ужасна призрачност на нещата, в чиято власт здраво биват хванати и човеци, и народи. Вместо духовен стремеж, светът е овладян от психозата на плътската бързина, на плътските успехи. Вместо засилване светото горене на духа, все повече се разгаря плътта на света.

Човекът е роб на плътските неща. Строи върху пясък, а построеното върху пясък бързо се разрушава. От земния човешки

остана само купчина пепел. И от него, бедният човек наново си строи свой свят. Всички са омотани във веригите на дребните, недаващи нищо на душата дела, които трябва да бъдат изпълнени възможно най-бързо, за да започнат след тях други нищожни такива...

Откъде човек да вземе време за доброто - даже да помисли над това не успява?! Всичко в живота му е запълнено. Само доброто стои като странник, за когото няма място нито в офиса, нито в завода, нито на улицата, нито в дома, а още по-малко в местата за развлечения. Доброто няма къде глава да склони. Как да бързаш да го правиш, когато дори за пет минути не си в състояние да го поканиш при себе си- даже не в стаята си, но поне в мисълта си, в чувствата си, в желанията си! Няма кога!

А то - доброто, не иска да разбере и се опитва да чука по твоята съвест и да я измъчва. Дела, дела, грижи, необходимост, неотложност, съзнание за важност на всичко извършващо се... Бедният човек, къде е твоето добро, къде е твоят образ?! Къде си самият ти? Къде се криеш зад въртящите се колела на живота? Виж какво ще ти кажа: Бързай да правиш добро, докато си още в тяло, ходи в светлина, докато си още жив! Ходи в светлината, докато има светлина! Ще настъпи нощта, когато вече не ще можеш да вършиш добро, дори и да искаш.

Но, разбира се, докато си на земята - в това преддверие на рай и на ад, не пожелаеш ли да вършиш добро или поне да мислиш за доброто, едва ли ще поискаш да го извършиш, когато вече е настъпила нощта – зад прага на това

съществуване, където, изтикана от суетата на земния живот, се е разсипала и разсеяла душата ти в тъмната и хладна нощ на небитието.

Заради това побързай да правиш добро! Започни първо с мисълта, че трябва да го направиш, а после помисли и как, а след това и го направи! Мисли бързо, действай бързо! Защото времето е кратко. Приеми го за най-важното дело на своя живот и го направи, докато не е станало късно! Как ужасно ще е да закъснееш! С празни ръце и хладно сърце да отходиш в другия свят и да се представиш пред Съда на Твореца!

Който не бърза да върши добро, той не ще го и направи. Доброто иска горене! Топло-хладните са под властта на дявола и той няма да им позволи да вършат добро. Ще свърже нозете и ръцете им, преди да помислят за доброто. Добро могат да вършат само пламенните, горещите. Да бъдеш добър в нашия свят означава да си мълниеносно добър! И колкото по-нататък отива животът, толкова по-мълниеносно добър трябва да е човек. Мълниеносността е израз на духовна сила, това е мъжество на светата вяра, това е действие на доброто, това е истинската човечност!

На припряността на суетата и злото, да противопоставим бързината и горенето в

действията за осъществяване на доброто! Господ да благослови и укрепи!

Бързината на разкаянието след всеки грях – това е първият плам, който да принесем на Бога.

Бързината на прошката към съгрешилиия пред нас брат е вторият пламък.

Бързината да откликваме на всяка молба, която е възможна за нас и полезна за просеция, е третият плам.

Бързината да отдадем на ближния всичко, което може да го изведе от беда – четвъртият пламък.

Петият пламък – умението бързо да забележим какво и кому е необходимо – веществено и духовно; умението да послужим дори и с много малко на всеки човек; умението да се помолим за всеки.

Шестият плам – умението и бързата решителност да противопоставим на всяко проявление на злото-Добро, на всяка тъмнина – Светлината Христова, на всяка лъжа – Истината!

И седмото ни горене е във Вярата, Любовта и Надеждата, умението мигновено да възнесем сърцето си и цялото си естество към Бога, предавайки се на Неговата воля, благодарейки за всичко и славословейки Го непрестанно!

Превод от руски език: Валя Марчелова

КРЪСТА НА ХРИСТИЯНИНА

Игумен Никон (Воробев)

Когато човек не може да се пребори с чревоугодията, пианството или блуда, Господ му изпраща болест. Ако се тщеслави, Господ го унижава пред всички така, че да изглежда в очите на другите като последния човек. Ако християнинът е привързан към земното и всичките му сили, желаниа и мечти са насочени към придобиване на земно благополучие, независимо дали праведно или неправедно, с измама, лъжи

или по друг начин, то Господ взема и отнема и това, което човекът притежава. Така в трудовете на собствената ни борба с греха, Господ ни изпраща още и неволни скърби, които да ни помогнат в тази борба. От тази постоянна битка с греха и неволните скърби се съзижда кръстът на всеки християнин.

Превод от руски език: Валя Марчелова

МНОГОГРИЖИЕТО

Схиархимандрит Илий (Ноздрин)

Тъжно е, че хората не ходят на църква. Но как да ходят, когато живеят порочно и не се каят?

Църквата е събрание на каещите се, а не на онези, които рядко стъпват в нея поради някаква крайна

нужда, а после я забравят. Учудващо е, до каква степен някои не намират покой, изнемогвайки от грижи за нищожни неща?.. Тези случаи не са лишени от вмешателството на бесовете, внушаващи грижи за суетни неща, вместо грижата за душата. Това се посочва като признак на последното време от много светии, включително и Нил Мироточиви казва: „Многогрижието ще

помрачава чувствата на човека, тъй че заради множеството плътски грижи да остане безчувствен към своето спасение и да не може да изпита никакво желание за бъдещия вечен живот, нито пък страх от вечно осъждане“.

Превод от руски език: Валя Марчелова

ЗА РЕЗУЛТАТА ОТ МОЛИТВАТА

Митрополит Атанасий Лимасолски

Ако човек очаква само резултата от своята молитва, той никога няма да го види, защото самото начало на молитвата му вече е поставено на грешна основа. Ние не се молим, за да видим някакъв резултат или плод от молитвата ни. Ние се молим, за да ни се простят греховете, за да ни помилва Господ.

Господ ни дава Своите Тяло и Кръв, отпуска греховете ни, чрез Църквата ни дава благодатта на Светия Дух. Затова е достатъчно да молим бога за Неговата милост със смирение и простота. Смиреният човек вярва на Бога и не се съмнява, че Господ ще го чуе. Ако искаш да видиш резултата от молитвата си, това означава, че се съмняваш в това. И доколкото Бог не желае да ни

навреди чрез собствената ни гордост, скрива плодовете на молитвата ни. Напълно е възможно Той да ни ги яви тогава, когато се смирим, когато можем да им се наслаждаваме, без дори да разбираме това.

Един старец казал на монаха, който непрекъснато се стараел да види плодовете от своята молитва: „Ти приличаш на човек, който е посадил в земята семе, но всеки ден го откопава, за да види дали е пуснало корен. Остави семето в земята, поливай го, грижи се за него и то само ще порасте!“.

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм “Св.Атанасий” Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм “Св.Атанасий”:

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм “Успение Богородично” (Малката Богородица) се отслужва акатист към св. Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и свещеноиконом Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Курс по английски език за деца - събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:00 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org